

VERSEK

MIODRAG PAVLOVIC

BOGUMIL ÉNEK

A fejemet kérik.

Mindent ami fejet formáz
a réteken halomba hánynak
és éjjel lovakkal tapodják.
Megnyitva a föld aknáit
az ezüst ércet felfejtik
mely prófétafejhez hasonlatos
és a tölgyek ágaira akasztják.
És a felhőket ha emberi alakot mutatnak
csáklyáik lehúzzák és dárdáik megdöfödik.

A fejemet kérik
de nem hallották szavam.
Mint a vipera kígyó méreg nélkül fejében
lapulok a horhosok mélyén
bőröm váltani képtelen.
Ó, dözsölő fejedelmek
kik a sánocról lestek engem
úgy gondoljátok: nem érhet szavam
messzebb tócsa véremnél?
A földhöz állok közel,
s jobban megjegyzi a szót, mint a vér;
ölébe fogom mondani, bodzáktól átölelve
mindazt, amit a szerelemről tudok.

Rövid a ti kardotok
hogy fejét vegye a földnek.

TENGEREN TÚL ELTEMETETT
HARCOS SÍRVERSE

Sírom névtelen és kies
ázsial lejtőn.
Senki szláv szót nem ért
ha farkas alakjában
itt felbukkanok.

Magamhoz szólok.
és ha nem is indultál volna a keresztesekkel
meghaltál volna,
ám velük világot láttál.

Emlékszem a nemesekre messzi szigetekről
zeneszerszámjuk mint ismeretlen gyümölcs csodás
fehér déli szentélyekre
és hosszú szőnyegek tűzére
elnéptelenedett udvarokban,
és selyemgyapjas ebek könnyeire
a holt úrnők mellett.

És fehér csontok szakaszaira az alkonyatban
néztem mint vonulnak át a pusztaságon
nyolchangú kúrtszóra.

Csak a mennyei várost nem láttam
indulván a keresztesekkel,
sem jámbor cselekedetel!
Ti többiek, ne térjetek ez útra,
az én tanúságom elegendő.

Sírom névtelen és kies
ázsiai lejtőn.

A ZARÁNDOK VISSZATÉRTE

Útra keltem az öröktől való városba
szertartás öröme: képekért és zsoltáros könyvekért
és hogy énekeljek a kórusban az arany boltívek alatt.
De a varjág kapuórség alig adott utat,
a Hagia Szófiában nem járulhattam az úrvacsorához
így szomjan róttam az utcákat
(a sok bort most azért iszom)
és bánatos valék:
a koldusoknak sem futotta alamizsnára
ám magam nem valék koldus,
a városban mely hajóktól nyüzsög és felferi a virág
nem volt ismeretségem
Urunkon Istenünkön kívül.

Szalmán háltam a lovak között
túlénekelve szelíd örményeket
s ahogy elmúlt a vasárnap új fiaholddal
üres kézzel tértem meg sietve
vadakban bővelkedő berkeinkbe.
És csak itt az általunk megnevezett hegyen
epekedtem az aranyormú város öble után;
reggelre kelve a páráságban felsejlik előttem

fénye amint távoli földeket egybefog
és tudom, már vénülve, míg irhabundámban ülök
hogy a régmúlt pillanatban, elhagyatottan s szegényen
amikor a világ városában jártam
minden szépséghez legközelebb valék.

A FEJEDELEM LAKOMÁJA

A halak hatalmasak az asztalon
pikkelyükön mezők s tisztások
és vörös szemükben tavak —,
hát így festene a mi országunk
kérdik a vitézek az utolsó lakomán
mikor érintetlen maradnak előttük a halak
és az ő nyelvüket többé ki sem beszéli.

Apró a hősök keze mint a lánykéz
az asztal alatt valamennyien megérik
sírjuk egyenetlen peremét
és a halálmadarak szárnya verését.
Sarkig kidagadva a fejedelem szeme
s az elnémult világban fénysugárt keres
amelynek égi hídon
vagy tengerszint alatt ladikon
érkeznie kellene mielőtt holnap
megkezdődik az ütközet.

A hegedősök még messze
forráskó alatt a hegyekben
s mire ideérnek
a fejedelem képe-mása
koromként a falra rakódik.

A pincékben a sereg lerészegedett
tulajdon vére árjától
a csata már tegnap eldőlt
és csak egy kőszív emelkedik
magasba az alvó kezeikről.

REGGELI FELJEGYZÉS

Virrad.

Nem mondom meg ki vagyok.
(Suttogva: grammatikus)
vízért indulok.

Hosszú éji órákat
átolvastam a mécsvilágnál.

A vödöröt a sárgálló folyóba meritem.
Felettem az őr figyel
felrebbennek-e a tündérek.
A városkapuba a szél állt
e napra a hírek tekercsével.

A nyitott ablakon át látom
alszik az uraság keze a markolaton.

És a teste is kard mondom
s felvetem szemem.

Odafenn fehérlik az ágy
amelyben isten aludt.

Egy kéz ereszkedik fejemre.
Virrad.
Rendbe kell tennem az ágyat.
Örülök nagyon.

Brasnyó István fordításai